

Křížovka pro zkrácení si dlouhé divadelní hry

- 1) Co to tu vlastně všichni hrajeme?
- 2) Čí byla že na v prvním včerejším představení?
- 3) Titul Jirky Kašíka na festivalu?
- 4) Jméno bratra Kristýny Kočí?
- 5) Příjmení redaktorky Plku?
- 6) Název prvního soutěžního představení?
- 7) Strom, z jehož květů byl čaj, který pily Služky?
- 8) Režisér divadla Pod Palmovkou?
- 9) Moderátor besed v kruhu?
- 10) Jak říkala Lucka Radkovi v Anně?
- 11) Jméno sestry Martina Kočí?
- 12) Oblíbený 11° pokrm účastníků festivalu?
- 13) Jaký vzor měly tapety ve včerejším večerním představení?
- 14) Režisér, na kolečku nazvaný „kroměřížský Cimrman“?

Večer po představení se rozjela slibovaná zábava, všichni jedli, pili, hodovali a drželi se hesla „pivo, ženy a zpěv“. Pochopitelně vše pod přísným městským policejním dohledem, který se také skvěle bavil, tak snad nikdo na stanici neskončí, stihly se probrat i novinky z bulváru, málem mě stály dobrou pověst a někteří z toho měli koule skoro až za ušima. Tak to rozjedeem!!!

**UVIDÍTE
V NEDĚLI 27. 5. 2011**

**10.00 GENERÁLKA
JEHO VELIČENSTVA
DS Václav Zábřeh. Komédie.**
**14.00 ČÁRYBÁBYCOTKYTLE
DS Kroměříž. Pohádka.**
**16.00 SLAVNOSTNÍ
ZAKONČENÍ,
VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ**

Generální sponzor:

Sponzoři:

Patroni představení:

DIVADELNÍ PLK připravili: Art direktor: Saša Michajlovič. Foto: Honza Lehár, Míša Babuková. O texty se postarali: Anet Baierová a Mara Machalík. Tisk: DTPTISK Kroměříž. Produkce: DS Kroměříž.

www.divadlokm.cz

4. ročník DIVADELNÍHO FESTIVALU LUDMILY ČÁPKOVÉ

KROMĚŘÍŽ 26. – 29. května 2011

Tuleni k obědu

A je před námi sobota, další den festivalu. Říkám si, jak ten čas letí, když jsme v dobré společnosti. Dneska se určitě už všichni těší na večer, bude sele, kapela a pivo zdarma. Takže doufám, že se zítra dočkáme i nějakého divadla, protože je dost možné, že se všichni trochu společensky unaví. Akorát doufám, že přestane pršet a bude teplo, takových 30°C, abychom mohli být v klidu venku.

Ale teď potichu, protože dole na jevišti se chystá další hra, Tulení žena, kterou nám přijeli předvést herci z divadla Brod. Přemýšlím nad významem přívlastku tulení. Jako že chová tu-

leně, a nebo se ráda k někomu tulí? A nebo je to o tulení? A nebo se tulení tulí? Nebo... Já už jsem se do toho asi trochu zamotala, takže to nechám radši na hercích. Všichni odešli na oběd, já ten svůj dneska asi přenechám někomu jinému, když jsem před chvílí snídala. Konečně jsem byla po dlouhé době doma, a tak mi maminka udělala vajíčka. A třeba herci uloví nějakého toho tuleně a podělí se s diváky. K snídani vajíčka, k obědu tuleně, k večeri selata, no ochránci zvířat by mě asi zabili.

(ab)

Mezi snem a realitou

Dnešní první divadelní představení, Tulení žena, začalo s mírným zpožděním, kvůli hladovým krkům herců. A nakonec si ještě stěžovali, že jsme jim dali jídlo před představením a s plným žaludkem se špatně hraje. Ale skládám poklonu slečnám moderátorkám, protože před dramatem je vždycky lepší se zasmát a ony nás rozesmály opravdu pořádně. A další poklona hercům, protože jsem viděla, jaká je moderátorkám zima a oni potom vyběhli na jeviště do té „strašné zimy“ v satech na ramínka a rozepnuté košili, div, že nezmrzli.

Celá hra se odehrává někde mezi opravdovým a mýtickým světem, mezi nebem a zemí, mezi snem a realitou. Řekla bych, že pro některé spíše ve snu. Jak kdosi konstatoval, na některá představení jsou ty židle příliš tvrdé. V programu se můžeme dočíst, že : „Jde o neustálý boj dvou nesmiřitelných archetypů muže a ženy. Spor není možné vyřešit, děj končí katastrofou ale otevírá prostor pro naději.“ Já jsem sice hru moc nepochopila, omlouvá mě možná to, že jsem blondýna, ale šlo v podstatě o to, že hlavní postavu, tulení ženu, ať už byla skutečně původně tuleněm nebo ne, oslovilo hnutí Greenpeace a byla zásadně proti lovu tuleňů a když nebylo po jejím, tak prostě utekla.

Vzhledem k tomu, že za dvacet minut začíná další představení a Aneta ještě nevečeřela, tak tady máte ještě hlášky z kruhu:

Lála: „K irské hudbě máme všichni blízko, koneckonců jsme všichni Keltové, teda kromě Moraváků, vy jste, parchanti, z různých těch...“

Co tím chtěla autorka říct? (myšlena Sue Glover)

Lála: „No to si asi neodpovíme, protože tu není, nepletu-li se.“

Lála: „Paní jde po představení do šatny, zjistí, že jí ukradli kožich, a říká: Na co kožich, hlavně, že už je konec.“

Kracik: „Škoda, že na začátku byla jen skoro nahá, a pak už se k tomu nedostala.“

Při nominacích: Lála: „Dagmar Svobodová, já vás tady nemám, vy jste tam nehrála.“

(ab)

Rozhovor s Ronou z Tulení ženy

Veronika Brázdilová - Rona

Jak dlouho už tuto hru hrajete a co vás vedlo k jejímu ztvárnění?

Tak dnes jsme ji hráli potřetí a pořádně zkusíme asi od prosince nebo ledna. Ale zkusíme tak občas a

nepravidelně, protože když je v Uherském Brodě plesová sezona, tak je těžké dostat se do velkého sálu. Takže to někdy bylo hodně chaotické. A tuto hru jsme si vybrali z toho důvodu, že jsme chtěli zkusit něco jiného než obvykle, naposled jsme hráli Slovácko sa súdi.

Máš s postavou, kterou hrajete něco společného?

Umím plavat. (smích) Ale jinak toho moc společného nemáme, protože Rona je taková uzavřená.

A jak se ti ta role hraje?

Někdy dobře, někdy hůř. Některé scény bych vynechala, například to moje tančení.

Jak se ti líbí tady v Kroměříži?

Mně se tu moc líbí, například ten sál, sice je menší, než na jaké jsme zvyklí, ale hraje se tu dobře. Všechno bylo super, i lidé, kteří se o nás celou dobu starali.

Věříš na lásku na první pohled?

Jóó.

A potkala tě už někdy?

(rozpaky) Já nevím. Co to je za otázky?

Kam bys chtěla jet na dovolenou?

Někam k moři, do tepla. Tady dnes byla strašná zima.

(mm)

Nehorázná manipulace s fakty

Druhé vydání Divadelního plku přineslo ostudnou, ubohou, nízkou, falešnou, zakomplexovanou a zcela záměrně zkreslenou denunciaci dvou jinak zcela počestných a jisté vážnosti se dosud těšících hostů festivalu, kteří s otevřeným srdcem dorazili ze západu České republiky na festival do Kroměříže s naivní vírou, že divadelník všude bratra má.

Chápu, že ředitel festivalu pan Kašík v urputné snaze za každou cenu medializovat festival využívá ubohého hyenisumu prodejných novinářů, kteří za mrzký žoldácký groš jsou ochotni napsat doslova cokoliv. Naštěstí díky prozíravosti kolegy Kracika, který je denně v médiích vystavován útoky lží bulvárních novinářů, jsme pochopili, že se nestačí bránit nesmyslným konstrukcím jen pouhým odmítnutím nechutných lží. Proto jsme byli velmi ostražití, když se Jana Štěpánová na nás obrátila s prosbou, zda bychom v našem volnu neodvezli Bohunku Hýžovou na její latifundie ve Vrbce, kde si prý potřebuje zalít okurky s tím, že za odměnu nám ukážka (pzn. redakce - ukáže :) lopatky větrného mlýna. Petr Kracik, který je často bulvárem dáván nechutně dohromady tu s Adinou Mandlovou, jindy Ljubou Hermanovou, nebo v poslední době s Jiřinou Švorcovou, ví, že ostražitosti není nikdy dost, a proto požádal kolegu Václava Koptu, aby si vlezl do kufru automobilu a v případě nutnosti poskytl nestranné svědectví. Po uveřejnění denunciačního článku Václav Kopta s pohledem postřeleného kojota si nečekaně rychle sbalil věci a se slovy, „tady mě už nikdo neuvidí“ opustil narychlo Kroměříž v obavě, že každá minuta déle by mu mohla v tom lepším případě narušit krásný partnerský vztah s Michalem Suchánkem, vytouženou práci v Divadle Semafor, nebo konto u České spořitelny. Než odjel, však poskytl svědeckou výpověď, z níž vyjímám to podstatné.

Otázka: Kdo se účastnil výletu?

V.Kopta: Petr Kracik, Ladislav Langr, Bohunka Hýžová a dívka pod následnou novinovou zkratkou ab, ze které se

záhy vyklubala živá štěnice. Já byl v kufru.

Otázka: Kdo inicioval výlet?

V.Kopta: Jednoznačně paní Hýžová, která lákala účastníky, že jim ukáže lopatky, ale oba pánové chtěli vidět jen lopatky větrného mlýna. Obě ženy je uvedly záměrně v omyl.

Otázka:Měli pánové dvojsmyslné narážky na názvy obcí?

V.Kopta: Nikoliv, Naopak paní Hýžová se snažila vyprovokovat erotické dusno pokleslými rýmovačkami, o nichž tvrdila, že si občané vesnic na sebe říkají nejružnější říkanky jako třeba „My jsme kluci z Hulína, je s námi vždycky psina“, nebo třeba „Kostelanská děvčata, mají ňadra špičatá“. I ve tmě kufru jsem rudnul studem.

Otázka:Jak se projevovali pánové na exkurzi v mlýnici?

V.Kopta: Vzorně. Průvodkyně nabízela vstupenku za 80 Kč a nadstandardní služby za tisíc. Oba pánové odmítli a tím si vysloužili pomluvy žlučovité kastelánky.

Otázka: Nalévali pánové mladistvou vínem?

V.Kopta: Protože jsem byl zavřený stále v kufru automobilu, nemohu k tomu dodat nic víc, než jen že jsem z restaurace slyšel výkřiky obou pánů nabádající dívku, aby si nenalévala, protože víno do rukou a útrob nezletilých nepatří, ale do tčená“ ab“ si nedala říct a vyzývavě se obrátila na Petra Kracíka se slovy: Šmudlo, drž pysk a lej!“

Tolik autentické odpovědi nestranného svědka Václava Kopty, které uvádíme na obranu před denunciačním článkem. Ještě na závěr chci dodat, že zmíněná „ab“ si lstivě obalila ruku obinadlem, aby si měla kam potajmu psát

kompromitující poznámky. Důkazem je její dnešní obinadlo, které je zcela čisté, protože to šmírácké a popsané si už vyměnila. Konečně závěrem chci podotknout, že poslední věta, že jsme se s panem Kracikem odebrali k odpolednímu spánku je hrubě zavádějící a jasně útočí na soužití pana Kracika a paní Kostkové, což je obzvlášť nechutné, protože o panu Kracikovi je obecně známo, že v heterosexuálním sexu kdysi něco znamenal a jak známo, zkušenosti se nezapomínají. Za sebe dodávám, že ani pan Kracik, není osobu, se kterou bych nutně musel odpoledne spát.

Ladislav Langr

Kryštof Švehlík – malý lovec

Kolik ti je a jak dlouho už hraješ?

Je mi šest let, budu mít sedm. A v divadle hraji myslím jeden rok. A hraju ještě v divadle ve Zlíně.

Co tě na divadle baví a jak ses k divadlu vůbec dostal?

Dostal jsem se k divadlu díky mému tatkoví, který je režisér a také hraje. A já jsem chtěl také hrát, a tak mě do jedné hry přijal. A do Zlína jsem se dostal tak, že tam byl konkurs a mě tam vybrali.

Co nejraději děláš ve svém volném čase?

Tak kromě divala rád hraju hry na počítači nebo si hraju se svým bratrance

cem nebo se svou malou sestrou.

(mm)

Hollywoodská hvězda čte ve svém pokoji ranní noviny. „Margaret,” volá na svoji polovičku. „Margaret, četla jsi už dnešní drby v novinách? Jednoduše směšné. Píší tady, že sis sbalila kufry a opustila mě. Margaret, slyšíš mě? Margaret? Margaret...?!”

Jen růžová to může být...

Poslední dnešní inscenací byla divadlení hra Služky. Hra byla o dvou sestrách a jedné paní (byl to vlastně spíš tranvestita, ale nešlo to skoro poznat...), ale nevycházely spolu hezky. Dokonce se služky pokusily otrávit svou zaměstnavatelku čajem.

Jak to dopadlo si, myslím, všichni pamatujeme. Mě zaujaly především růžové „tapety“ s růžičkami, které ladily i se sedačkou, s lampou i s ubrusy na stole. Po celém pokoji byly ještě další květiny ve vázách a na na zdech. Nepřála bych tomu kdo tam bydlel alergii na pyl. A pro nás, co nejsme zrovna fanoušky růžové tam bylo i „přerůžovováno“. To slovo jsem vymyslela teď sama, takže prosím o zachování autorských práv. Taky mě, jako blázna do nakupování a oblečení, zaujaly ta-

kové ty černé třpytivé šaty. Chtěla jsem se souboru zeptat, jestli je nebudou postrádat, když bych si je vypůjčila, ale někdo, kdo mě určitě nechtěl urazit, mi řekl, že prý bych se do nich nevlezla. A taky jsem měla celé představení žízeň, docela mě lákal ten lipový čaj, ale když v něm byl nějaký jed, tak jsem jim radši neříkala, aby mi nalili. A navíc, určitě by v něm plavaly kousky, protože pochybuji, že se deset tabletek rozpustí v tak malém hrníčku.

Travesti show v podání Aloise Kummera.

(ab)

„Nepovedený“ rozhovor aneb technice se nedá věřit

Dostává se vám do rukou unikátní rozhovor, který není napsán formou rozhovoru, nýbrž jinou formou. Ptáte se proč? Je to prosté. Redaktora bohužel zklamala technika, a tak z původně asi sedminutového rozhovoru pořídil dvouminutový záznam. Tím nešťastníkem jsem já, ale nevěším hlavu a zprostředkuji vám, co jsem se od herců z představení Služky dozvěděl. To vám bylo takhle...

Vypravil jsem se do šatny za herečkami Aloisem Kummerem (ano, skutečně za herečkami), Olgou Pitelovou a Ivanou Šmelovou. Dozvěděl jsem se například, že představení nevybrali sami herci, ale režisér Saša Novák, a že ji vybral, protože jsou tam dvě velké příležitosti pro herečky, o kterých se ví, že jsou talentované, ale neměly dosud možnost se v takové míře projevit. A Alois Kummer je tam jaksi do počtu. Poté nastala krátká pauza, ale když si herci objednali šunkofleky, mohli jsme pokračovat. Dámy mi prozradili, že je lepší hrát přímo před diváky, jelikož chtěli, aby obecenstvo mělo představu, že je s nimi v pokojíku. A ještě chtěli zlepšit požitek jak sobě, tak i divákům. Tento nápad se mi zdá velice dobrý, ale kdybych seděl v první řadě a v hrobovém tichu by přede mě přilétla váza nebo stůl, jak se stalo

při představení, tak mě asi budou odnášet nohama napřed.

Velice zajímavé odpovědi jsem se dočkal po otázce „Jak dlouho toto představení hraje?“, kdy mi bylo odpovězeno, že se jednalo o teprve čtvrté představení, premiéra se ovšem uskutečnila už v říjnu léta páně 2010.Jelikož o sobě tvrdím, že jsem vnímavý, neušlo mi, že hra v tak malém počtu herců musí být velice náročná na zapamatování textu. Mé dotazy teda směřovaly k nějakým těm figlům, jak si zapamatovat text. Tak třeba Alois Kummer chodí na procházky se psem a říká mu text, což může být podle mě opravdu přínosné, protože tak má rovnou zajištěnou alternativu. Dámy prý na procházky nechodí, protože mají psa na zahradě, a tak si text opakuji v restauračním zařízení. Od začátku bylo jen otázkou času, kdy se do hospody dostaneme.

A z hospody rovnou k sexualitě. To znamená, že je nejvyšší čas odkrýt čtenářům, jak se Alois vypořádává se svou rolí. Popsal mi mnoho nových koníčků, které mu jeho role přinesla. Jedná se například o pletení, háčkování

nebo pečení, největší slabost má ale pro líčení a nové trendy v něm. Poté jsme se konečně dostali k vážným tématům a prvním byl konec světa. Herci očekávají konec světa někdy kolem Vánoc příštího roku, tuším, že říkali něco o 12. prosinci, a tak ruší životní pojistky a jejich heslem do posledních měsíců se stává renesanční „Carpe diem“. Na závěr jsme probrali náboženství. Bohužel stále nevím, jestli existuje Bůh, co však vím je, že existuje das Buch a že je jich víc.

Závěrem bych se chtěl omluvit, za své ostudné pochybení s diktafonem, a slíbit, že si příště dám pozor, abyste nemuseli znovu číst všechny ty bláboly, co jsem dnes sepsal.

(mm)

